

Vladimír Tardy (18. 9. 1906 Louny — 18. 4. 1987 Praha) (*obr. 485*) studoval na Univerzitě Karlově matematiku a fyziku na přírodovědecké fakultě (doktorát 1931) a filosofii a psychologii na filozofické fakultě (doktorát 1936). Před válkou působil především jako gymnaziální profesor matematiky a fyziky, zároveň však již spolupracoval s tehdejším Psychotechnickým ústavem, později Ústavem lidské práce, v oblasti psychologické diagnostiky středoškolských studentů. Kromě toho se zabýval filozofickými otázkami matematiky a práva.

Po válce se stává vysokoškolským učitelem psychologie na fakultách filozofické a pedagogické a na Vysoké škole politické a sociální. V r. 1947 se habilitoval, v r. 1949 byl jmenován řádným profesorem psychologie. Zastával funkce děkana a vedoucího katedry psychologie na pedagogické fakultě, později na Vysoké škole pedagogické. Od r. 1959 působil na filozofické fakultě, kde se později stal vedoucím katedry psychologie. V r. 1967 byl jmenován prvním ředitelem Psychologického ústavu ČSAV, po několik let byl v čele vědeckého kolegia pedagogiky a psychologie ČSAV a působil jako vedoucí redaktor časopisu *Československá psychologie*.

Psychologické práce se týkají obecné psychologie, vývojové psychologie, dějin psychologie a psychologie osobnosti. Práce z obecné a vývojové psychologie a z dějin psychologie byly vyvolány především učitelskými úkoly. Napsal řadu studijních příruček z psychologie. Je to *Psychologie* (1947) a *Obecná psychologie* (1957). Ve vývojové psychologii jsou to zejména studijní příručky *Psychologie dítěte* (1952) a *Psychologie dítěte a dospívající mládeže* (1955). Dějinám psychologie jsou věnovány zejm. příručky *Dějiny empirické psychologie* (1956) a *Dějiny psychologie do vzniku samostatné psychologie* (1966).

Hlavní osou celoživotního psychologického zájmu V. Tardyho byla psychologie osobnosti. Je to zejména práce *Psychologie osobnosti* (1964) a stati o problémech psychologie osobnosti a dynamice osobnosti v jím redigovaném sborníku *K problémům psychologie osobnosti* (1967). Při šíři záběru od charakterologie přes psychologické typologie, grafologii, psychoanalýzu, psychologii individuálních odlišností až k faktorové analýze vytvořil syntetickou koncepci.

K šedesátinám V. Tardyho byla uveřejněna v *Československé psychologii* 1966, 4, str. 416—419, redakční stať. Stať je doplněna přehledem prací (str. 420—421) a vzpomínkami spolupracovníků a žáků. Teoretik svým založením, působil při prvním dojmu jako člověk uzavřený až nepřístupný. Za přísnou věcností však prozařoval smysl pro humor, ohleduplnost a vědecká i životní poctivost. Patřil mezi signatáře charty 77.